

pealt üles võttis ja lihvast hakkas puhtaks puistama, kuskus toos ride kurro wahhelt wälja, mis need joobnud mehhed omma jalgadega ride wahhele ollid ajanud, ilma, et kegi sedda olleks tahtnud teha.

Kui suur olli Udo rõõm, agga weel surem rõõm olli Venul, kui ta nüüd näggi, et Turri ilma süüta olnud ja sedda häbbi nimme ilma süüta kandnud. Wannamees võttis omma tubakatosi ja läks wallamaeaske ja tahtis seal jälle heaks teha, mis Turri ilma süta kannud.

Kui Udo wallamaeaske sai, ollid teised kõi jubba koos ja iggamees watis wõerite Turri, kui ühe sure kelmi peale. Turri seisis eemalt ja tahtis ette astuda, ennast selletada ja passi palluda. Ka mõtles iggamees: „saab nähha, mis tallitaja temmale ütleb?“

Kui tallitaja Turrit näggi, tõusis temma üles, võttis tosi taskust wälja, langes Turri kaela ja ütles: „Wadake minno sõbrad! siin on mo kaddund toos ja Turri on sest ilma süta!“ ning rakis sedda leidmist üles ja palus kõi neid, kes sel õhtul kui toos kaddu-

nud, tanna jälle omma jurest läbbi tulla, kui ka Turrit, enne kui kojo lähhawad, sest ta tahtis ühte iggameest leppitust teha.

Õhto pole tullid wõerad jälle kokko, roog kanti laua peale, wiina ja õllut anti ka. Kõi istusid laua jure ja Turri ja Veno üles otsa, kui kõige ausama paika. Wanna isä Udo tõusis üles, võttis õlle-kanno kätte ja ütles: „Siin näete, minno sõbrad! ühte noort pari, kedda ma tanna abbiello wasto kihlan, sest Turri jääb mulle wäimehheks ja pojaks, ja penda on temma laimamine otsas, sest ma tunnen tedda lapsest sadik ja ei olle ial temmast santi näinud egga temma suust tühja kiitust egga kaddeuse jutto kuulnud, ja pean tedda paljo kallimaks ja armsamaks, kui neid, kes omma warra ja tarkusega endid kiitwad ja agga wannematte warra peale uhked on ja iggal pool teiste filmas pinda näwad ja ommas filmas palki ei nä!“

Nüüd läksid noordemeeeste filmad lahti ja ni mitto kratsisid pead, et Turri Venut olli